

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput II. Passionem Christi piè recogitatam, ad divini amoris perfectionem suum contemplatorem adducere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

diximus, consequentibus capitibus paulò explicatiùs tradenda sunt. Nam cum non parùm sit periculi, ne contraria persuasio nonnullis imponat incautiùs, eosque prætentâ præstantioris boni specie, à recta via perfectionis abducatur; placuit rem omnem operosiùs discutere, & istam, tanquam asceticam proliuionem præmittere; in qua, contra quam nonnulli volunt, efficaciter (nì fallor) demonstrabitur; assiduam animi circa Christi vitam ac passionem occupationem, & incipientibus viam spiritùs, esse omnino necessariam, & proficientibus studiosè retinendam, & perfectis quoque, atque (si ita vis) ad sublimem etiam Dei contemplationem unionemque mysticam euectis, non esse penitus abijciendam.

C A P V T II.

Passionem Christi piè recogitatam, ad divini amoris perfectionem suam contemplationem adducere.

§. I.

Passionem Christi piè meditationi subjectam, cujusvis sancta affectionis materiam præbere.

Primo igitur loco illud generatim ponatur: nullam esse sanctam affectionem animi, nullum quamvis præclaræ & excellentis virtutis exercitium, ad quod contemplantis cor non permoveat, piè recogitata passio Salvatoris. Quemadmodum enim (ut eleganter disputat S. Cyrillus Ierolymitanus) veris tempore una pluvia in terram descendit, & rosam quidem rubram efficit, album lilium, purpureum hyacinthum; & sic pro variâ cujusque plantæ conditione, in varios succos, colores, odoresque vertitur: ita una passionis

C. 9.

nis Christi meditatio, in his qui peccatis obligati adhuc tenentur, sanctum Dei timorem, horrorem peccati, compunctionem cordis, poenitentiae lachrymas; in ijs vero, qui serio ad Deum conversi, in via spiritus jam proficere coeperint, contemptum saeculi, deliciarum fugam, severitatis amorem, continentiae, humilitatis, patientiae studium; at in his qui ultra progressi, Deo jam intimius ac familiarius adhaeserint, pacem animi, ac gaudium spiritus in quibusvis animi corporisve afflictionibus, amorem purum ac fortem, omnimodam sui sub Dei nutus subiectionem, ardens desiderium assimilandi se Christo, ac tandem perfectam in ipsum Christum transformationem parit; atque in singulis pro cuiusque captu ac genio se attemperans, prout cuique opus aut usus est, in varios se colores & formas, in omnigenos inquam effectus affectusve convertit.

Hic etenim nominatim valet, quod universè tradit Seneca: *Non est quod mireris, ex eadem materia suis quemque studijs apta colligere. In eodem prato bos herbam querit, canis leporem, ciconia lacertum.* Ita hinc quippe in eodem prato, seu magis in eodem monte Calvariae, ille compunctionem cordis aut pias animi condolentis lachrymas, iste in adversis fortitudinem & constantiam, alius sanctum & castum amorem, postremus intimae contemplationis quietem quarit & invenit; & quasi ex florum istius subnaescentium amantissima varietate, quisque quod amaverit, carpit; seu potius unum illum florem, IESUM nimirum Nazarenum crucifixum, in usus suos spirituales, quemadmodum quisque animo affectus & comparatus est, variè convertit. Quamobrem praeclare & huic loco consentaneè B. Albertus Magnus, agens de Christo, qui se florem campi dixerit; eundem ait non uno modo florere in campo Ecclesiae, sed rubere in Martyribus, virere in Confessoribus, candescere in Virginitibus, pallere in poenitentibus, nigrescere in humilibus, ru-

Ep. 108.

L. 12. de
laud. Mar.
cap. 4.

tilare in Doctoribus, &c. Quasi flos ille de crucis stipite in Calvaria colle progerminans, in se uno florum univerforum varietatem præferat, idem rosa, idem lilium, idem viola, caltha, hyacinthus; quemlibet nimirum ad nostra commoda tanquam colorem, ac vultum aut speciem induens, eamque cujusvis indoli, ingenio, sensibus accomodatam.

Unde etiam S. Bonaventura disertè negat, ullum hominem, in quocunque gradu aut statu sit, posse se à consideranda Christi passione excusare: *quia nullus est* (inquit) *qui non inueniat in hac arbore* (id est, in palma crucis, de qua loquebatur) *suavissimum fructum & sufficiens nutrimentum.* Quod deinde demonstrat, discurrens per quinque diversos status hominum: *Si peccator es* (inquiens) *considera illam, ad peccatum detestandum.* *Si penitens, ad exemplum penitentia.* *Si proficiens, ad ejus effectus rimandum & ruminandum.* *Si perfectus, ad totum te in illam transformandum.* *Si in iustitia consummatus, ad Dei dilectionem & dignationem erga nos admirandum.* Tum graviter denique concludit: *Nullus ergo se excuset, quin hic inueniat pabulum suum; quin hic inueniat portum, domicilium & centrum suum.*

Quibus consentaneè Fulvius Androtius noster: *Passio aut crux Christi* (inquit) *est arbor vite in medio Paradisi sanctæ Ecclesiæ; in qua alij sunt rami sublimes & in cælum erecti, alij humum versus depressi:* atque sublimes ait esse pro mentibus excelsis, quæ sublimiore divinarum perfectionum contemplatione pascuntur; humiliores autem ijs inservire, qui etiamnum in spiritu parvi sunt, & solâ passionis Christi memoriâ, aut turpitudinis peccatorum suorum meditatione, tenentur. Quasi arbor crucis similis sit illi, quam olim vidit Nabuchodonosor, de cujus fructibus non solum pascabantur bestia terræ; sed & volucres cæli (id est mentes sublimes, & cælestium contemplationi affvetæ) conversabantur in ramis ejus.

Quapro-

Quapropter dubitandum non est, tum aliorum pi-
rum sensuum, tum sublimis etiam contemplationis & sancti
amoris copiosam materiam in Christi passione reperiri;
prout nunc jam à nobis accuratiùs demonstrandum est.

§. 2.

*Hanc ipsam circa Christum passum exercitationem, ad in-
flammandum cor amore Dei, vim præcipuam habere.*

Cave enim putes, cum summa Christianæ virutis in pu-
ro Dei amore posita sit, hujus tibi causas ac rationes,
in hoc tam præstanti argumento desore. *Ubi enim, quæso, p. 1. Scim.*
(ut S. Benaventura loquitur) *magis apparet diffusio bonitatis c. 4.*
divinæ, & clementiæ dulcissimi & amantissimi Dei & Domini
nostri Iesu Christi, quàm in passione sua? Ubi magis sapit a-
manti supereminens dulcedo divini cordis? Aut quæ uspiã
potentior amoris illecebra, (quam diu quidem in isto cor-
pore peregrinamur à Domino) quàm in illo divinæ charita-
tis incomprehensibili prodigio, in verbo Dei non tantum
abbreviato, sed etiam exinanito & exhausto propter nos;
in Deo depresso & humiliato usque ad formam vermis, &
mortem crucis; in illa demum fornace amoris & charita-
tis, in corde inquam Iesu Christi, amore nostri, vulnerati &
crucifixi.

Hinc sumas licet amori tuo pabula; hinc sanctæ ebrie-
tatis & internæ suavitatis materiam; hinc (si quando te fo-
por divinæ contemplationis occupaverit) locum inveni
spiritualis quieris. Neque enim, post ipsum divinitatis fi-
num, intra quem quiete imperturbabili perfruuntur beate
mentes, invenies lectulum suaviolem, in quo dormiens si-
leat, & somno suo requiescat contemplatrix anima, quàm
apertum latus & vulneratum cor Salvatoris: quod etiam
eam

eam ob rem (uti pluribus infra videbimus) à B. Petro de Alcantara, congruenti phrasi, *Sepultura peregrinorum*, est appellatum. Quod item confirmat Seraphicus Doctor Bonaventura, dum de hac ipsa abstractione mentis, & spiritus elevatione agens, in hunc modum loquitur: *Iam* (scilicet

P. 1. *Serm.*
6. 7.

egregius patientis Christi contemplator) *solus cum solo conversatur: & circa divinos honores, circa aeternas divitias, circa immensas Dei delicias negotiatur, in praedicta passione, anima delicata: ibi habitat, ibi requiescit; in Domino suo dulcoratur cor; liquefit pectus; mens supra se elevatur; inebriatur anima spiritualibus delicijs, & in eis sepelitur.* Sic ille. Qui proinde alibi, rem istam ex suo sensu, & velut proprio experimento definiens: *Nilil scio* (ait) *in hoc mundo, quod tantum ad caelestia contemplanda elevet, tantum ad Deum sapiendum illuminet, sicut passio Iesu Christi.* Audiatur & hic [omissis alijs qui in decursu referentur] mellifluus Bernardus, dum ita loquitur in rem nostram: *Super omnia, inquam, reddit amabilem te mihi, bone Iesu, calix quem bibisti, opus redemptionis nostrae.* *Hoc omnino amorem nostrum facile vendicat totum sibi. Hoc, inquam, est, quod nostram devotionem & blandius allicit, & justius exigit, & arctius stringit, & afficit vehementius.* Vides etiam ex Bernardi sensu, Christum IESUM in passione sua super omnia reddi amabilem; atque, hanc proinde, contemplantis mentem præ reliquis omnibus ad divinum amorem inflammare?

P. 1. *Serm.*
cap. 12.

Et quam aliam ob causam, amabo, sanctissimo Patri Francisco in illo viso mirabili, quo vulnerum Christi sacra stigmata ipsius carni impressa sunt, Seraphini species, simul crucifixa, simul ignita apparuit; nisi ut intelligeretur, IESUM crucifixum fontem esse divinae charitatis, indeque ardores Seraphicos, inde flammam atque incendia, quibus mens in Deum colliquescat, esse petenda?

Serm. 20.
in Cant.

Vit. c. 13.

Hoc ipsum denique divinitus S. Mechtildi monstratum est.

est. Quæ feriâ 5. majoris hebdomadæ, sub initium Missæ, ad illa verba: *Nos autem gloriari oportet in cruce Domini nostri Iesu Christi;* visa est sibi videre in medio Ecclesiæ arborem proceram & excelsam, quæ Domini crucem ac passionem repræsenteret; ex cuius ramis, quasi totidem ardentes lampades, religata pendebant; corda Christum amantium; quarum etiam lampadum flamma oleoso succo alebatur ex eadem arbore promanante. Quo quidem viso significari intellexit: Christi passionem optimam esse sancti amoris materiam, nec esse quicquam quod humanum cor magis vulneret & inflammet amore, quàm diligentem atque intimam Christi pro nobis passi & crucifixi contemplationem.

Non igitur cum te ad frequentem, imò assiduam passionis Christi commentationem invito, perpetuò hæere te velim in luctu & squalore pœnitentiæ, non assiduo mœrore confici in recogitatione præteritorum annorum tuorum; neque rursus semper ad pedem crucis pectus tundere, & planctu amaro lugere mortem Unigeniti. Sint ista, si placeat, eorum qui recens ad Deum conversi sunt, aut etiam rudiorum exercitia. Sed ut hinc habeas quorumvis sanctorum affectuum materiam, robustæ virtutis magisteria, & quamlibet sublimis contemplationis argumenta. Omitto [quando res & tempus ita postulat] timores & dolores anxios, vacæ sancti amoris dulcedini, gaude & exulta in Deo Iesu tuo. Et quoniam, ut suprâ ajebas cum S. Bernardo, illa erga Christi carnem affectio, quæ quis repræsenterat sibi patientis Salvatoris imagine, facillè compungitur animo, & sensibilis istius devotionis suavitate pascitur; quodammodo carnalis amor est; Sapiat tibi jam in carne Christi, Dei bonitas; sapientia, justitia, & reliquæ divinæ perfectiones; quarum in Christi passione, si uspiam, expressa elucent argumenta. Nam neque ei Verbum ut Caro sapit, opinor, qui solidarum virtutum [quas in Christi vita ac morte

Serm. 43.
in Cant.

morte habet ad imitandum propositas] ardenti studio tene-
tur, & quasi gustu atque sapore delectatur: aut ipse Bernar-
dus adhuc carnaliter, & non spiritualiter amabat, cum in
alio sermone diceret; se semper in corde ac memoria reti-
nere anxietates & amaritudines Domini sui, & in his sibi
constituisset iustitiæ perfectionem, plenitudinem scien-
tiæ, &c. Qui etiam ut admonet nos, se istic & quandam
sanctæ contemplationis quietem, & divini amoris refectio-
nem invenire: *Non requiro*, subjungit, sicut Sponsa, *ubi cu-
bet in meridie, quem letus amplector mea inter ubera commo-
rantem: non requiro ubi pascat in meridie, quem intueor Sal-
vatorem in cruce.* Quam rem etiam pluribus, ex ipso Ber-
nardo aliisque Patribus demonstrabimus parte tertiâ; ubi
proponemus interiorem animæ circa Crucifixum; per actus
virtutum Theologicarum, occupationem.

§. 3.

*Amorem Dei solidum ac fortem, ex Christi patientis
exempli petendum & desumendum esse.*

VERùm illud hoc loco adjungendum est: cum suprema
virtutis absolutio, aut perfectio hominis Christiani,
non in quocunque Dei amore, sed in charitate sincera ac
forti atque robusta consistat; hanc non posse melius, certi-
us, securius acquiri, quam assiduâ circa Christum passum
occupatione & exercitatione.

Sunt enim fortasse non pauci, qui amoris divini no-
men usque crepent ac ore commendent, qui re ipsâ vim pu-
ri amoris & ipsam quasi energiam, aut in quo illius perfe-
ctio sita sit, nesciant. Genuinus ille sincerus ac purus Dei
amor (& quod hinc consequens est, apex ac consummatio
spiritualis vitæ) non in aliqua intimorum affectuum teneri-
tudi-

tudine situs est, non in divinis solatijs aut dulcedine spiri-
tuali; non etiam in pijs lacrymis, quæ potius tironum in-
via spiritus sunt illecebræ; sed neque (quod fortè mireris)
in rædio rerum præsentis sæculi, in desiderio divinæ viso-
nis atque complexûs, non in assidua præsentis Dei memo-
ria, non in orandi assiduitate, non denique in ipsâ quiete
divinæ contemplationis. His quippe omnibus, si solitariè
& seorsum ab ijs, quæ mox dicturus sum, spectentur; ad-
misceri potest quædam impuritas, privatus amor, & aliqua
[quod ajunt] suiipsius exquisitio.

In quo igitur (inquies) illa perfectio, illa summitas &
quasi apex sancti amoris consistit? In hoc, ut pro Dei crea-
toris ac redemptoris tui amore ac reverentia, perfectè te-
metipsum abneges in omnibus, ut teipsum teipso expro-
pries, ut nullâ re prorsus, etiam sanctâ ac spiritali, sensum
tuum aut gustum exquiras, sed nudum ac purum Dei bene-
placitum in omnibus, sive prospera sint sive adversa, sive
amara sive dulcia, unicè & æqualiter attendas. Sive, [uti
loquitur libellus de imitatione Christi] *in offerendo te ex to-*
corde tuo voluntati divinæ, non quærendo quæ tua sunt, nec
in parvo nec in magno, nec in tempore, nec in æternitate: ita
ut unâ æquali facie, in gratiarum actione permanear, inter pro-
spera & contraria, omnia æquâ lance pensando. L. 3. c. 29.

Ille verè ac purè Deum amat, qui, solo ipsius divinæ
gloriæ studio, ei servire vult omnino gratis, & absque ul-
lius, sive temporalis, sive etiam æterni solatij stipendio; qui
eligit potius pro illo pati, quàm vel beatis frui cœli gaudijs,
itâque animo comparatus est, ut (si ita ferret Dei voluntas)
libenter sufferrer etiam æternos cruciatus; quòd ejus divi-
num beneplacitum majorémque gloriam, cuicumque suo
bono anteferat, etiam æternæ suæ felicitati, denique, ut
verbis alijs, rem tamen eandem explicem, is purè, sincerè,
atque robustè Deum amat, qui non tantùm fert patienter,

C

sed

sed etiam hilariter tollit crucem suam, neque illam duntaxat exteriorem, paupertatem, morbos, vexationes, dolores, damna, injurias, contumelias; verum etiam interiorem, hoc est animi desolationem, ariditatem spiritus, mentis tenebras, cordis duritiam, derelictionem spiritualem, & alia interna cruciamenta, quibus solet Deus fideles suos & fortes amicos probare atque exercere; qui amat affligi, derelinqui, contemni, atque etiam ut lutum conculcari; qui nudus omnino, omnino nudum IESUM sequitur ad montem Calvariae, & ad mortem; mortem autem crucis; qui eadem cum illo sentiens, eademque cum illo amans, eademque desiderans, sibi mortuus in illo solo vivit, in eadem ejus imaginem perfecte transformatus.

Quod si vis perfecti amoris in hac absoluta suimet abnegatione & plena humanae voluntatis in divinum beneplacitum transfusione sita est: ubi, quaeso, horum speculum illustrius invenias, quam in passione ac morte Christi? aut in qua Schola citius aut securius condiscas prima ista ac summa Christianae virtutis ac perfectionis principia, quam in monte Calvariae, Crucifixo de crucis cathedra divinam illam Philosophiam clarissimè docente, & non tam verbo quam exemplo illustrissimo, ad eam nos quasi manuducente? *Hanc enim sapientiam* (inquit Thaulerus) *non in Parisiorum Gymnasis, sed in Christi passione discimus.* Ex hoc mirum exemplari re & facto ipso discere debes, in quo posita sit puri ac fortis amoris absolutio; & intrando in cor boni Iesu, in profunda quadam solitudine & amaritudine summa à Deo Patre derelicti, ad hujus sanctuarij pondus, amoris tui vim ac perfectionem aestimare.

Sane vera perfectio (inquit modò dicta confirmans magnus spiritualis vitae Magister Ludovicus Blosius) *non in perceptione magna dulcedinis, neque in consolationum affluentia consistit: sed in hoc sita est, ut quis se & omnia pro Dei amore relin-*

relinquat, se verè abneget atque mortificet, & voluntate propria in voluntatem Dei integrè transfusâ, liber tranquillûsq; in omnibus quæ sibi eveniunt, permaneat ac Deo adhareat, unus spiritus cum Deo effectus. Dixerat autem superius ad hanc integram hominis abnegationem requiri; ut, neque in tempore, neque in aternitate aliquid suum querat; sed omni proprietate rejectâ, se prorsus seipso spoliât privetque, & sibi rebusque omnibus ita moriatur, ac si nunquam creatus fuisset. Ibid. cap. 2.

Juvat denique audire hoc loco summum mysticæ unionis patronum Joannem Thaulerum, eâ super re sic differentem: *Quamvis excellentissimum utilissimûmque exercitium, quod quidem in hac vita mortali habere quis possit, sit intrinsicè in spiritûs unitate cum Deo quiescere & operari: huic tamen immorari non oportet. Etenim aliud adhuc longè excellentius utiliusque exercitium est, in quo nimirum à Deo probamur & exercemur: & hoc est resignatio in perpetuo continuoque languore, in sterilitate, obscuritate, & paupertate spiritûs. Sic ille.* Ep. 9.

Ad hunc arduum atque sublimem Christianæ virtutis & perfectionis verticem, qui se evasisse meritò sibi persuaserit; is jam, per melicet, laboriosum istud circa Christi carnem, ejusque sanctissimas actiones ac passiones, studium atque exercitationem omittat, omnem etiam, si placet, ex animo suo (quanquam neque ista in sequentibus concessurus sum) non tantùm rerum cæterarum sensibilium, sed etiam ipsius sacratissimæ Christi Humanitatis expungat. imaginem, perfruatur quodam sancto otio, & in solis divinitatis mysterijs, atque intima & sinè medio ejus contemplatione occupetur. Qui verò (quod Sancti, etiam summi qui que, fecère) etiamnum se in imperfectis numerat, qui in se invenit, atque agnoscit, non pauca quæ corrigat, quæ mortificet aut refecet, quæ conformet aut expoliat; is neque oculos de summo illo exemplari, neque manum tollat

tabula, aut (quod huic loco magis convenit) à ferro seu scalpro absteineat; sed attentà Christi crucifixi contemplatione, ad ejus formam & imaginem sese componat perficiatque: ne si fortè nondum satis instructus virtutibus, aut in perfectæ abnegationis studio minùs exercitatus, ad altiora aspiraverit, multis ac gravibus in via spiritùs obnoxius sit periculis. quam rem (uti momenti permagni est in proposito) proximo capite aliquanto impensius pertractabimus.

C A P U T III.

Rem esse periculi plenissimam, præpropere omisso Christum crucifixum imitandi studio, sublimiores & insolitas divinæ contemplationis vias affectare,

EQuidem hac in re triplex potissimùm, & undequaq; grave, periculum deprehendo: primum, ab occulta superbia; alterum, ab amore proprio spirituali; postremum, à solidarum virtutum inopia atque vacuitate: de quorum singulis ordine suo differendum est.

§. I.

Eos qui præsestinè altiora illa affectant, ad id plerumque occulta superbiâ duci.

PRimum igitur hoc loco satisque obvium periculum esse potest ab occulta superbia; dum quis aliquantum progressus in via spiritùs, & à noxis consuetis se abstinens, fortassis etiam (ut fieri amat sub initia) nonnullis divinis illecebris, solatiisque cœlestibus lactatus, eò confestim ad astruosiores & paucis cognitæ contemplandi vias aspirat, quòd perfectum se jam existimet, dignumque quem Deus magis inti-